

dette: „ej heller kan anbefales Henstillingerne om Forbud mod Salg af Skydevaaben til mindreaarige Personer. . . . . en mindreaarig Person, der ønsker sig et Skydevaaben, vil med stor Lethed kunne faa en ældre til at købe det paa hans Vegne“. Ja, men der er dog den store Forskel, at han skal have en ældre til det, som saa bærer Ansvaret. Maa jeg spørge: Kan man ikke være enig med mig i den Betragtning, at det er fuldstændig meningsløst, at et voksent fornuftigt Menneske — ja, selv et Medlem af disse to høje Ting, som dog i særlig Grad skulde kunne siges at nyde Befolkningens Agtelse og Tillid — ikke kan gaa hen og købe for 10 Øre Rottegift, blot der er en Smule Arsenik i det, uden Attester og Recepter, hvorimod enhver, straffede Personer og Børn imellem hverandre, kan for nogle faa Kroner købe sig et yderst farligt Skydevaaben og Patroner, jeg havde nær sagt, ad libitum? Jeg havde haabet og antaget, at Krigspriserne her kunde have givet sig et heldigt Udslag, saaledes at Genstandene var blevet væsentlig dyrere; men nej, jeg var inde hos en Isenkræmmer forleden Dag, og der erfarede jeg, at man kan faa en udmærket moderne Revolver til 5½ Kr. og 100 ladte Patroner for 3 Kr. Jeg mener, at her er et Forhold, som Samfundet simpelthen ikke kan komme udenom, og hvis, af ganske uvedkommende Hensyn, hverken den højtærede Justitsminister eller Sundhedskommissionen eller Københavns Politi mener at kunne tage Affære, vil jeg haabe og antage, at dette Krav bliver rejst som et Folkekrav, som et Samfundskrav, som man overhovedet ikke kan komme udenom, og jeg vil ærligt tilstaa, at jeg vil efter bedste, maaske ringe Evne gøre mit dertil, for det er simpelthen en Utilbørlighed, som det nu gaar til, som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) ganske rigtigt sagde forleden Dag. En ulykkelig, deprimeret, af Sorg halvt sindssyg Kvinde kommer ind i en Isenkræmmerbutik og bliver undervist i — *bliver undervist i* —, hvordan et saadant Vaaben skal bruges! Det ligger dog snublene nær at tænke sig, at der er noget galt paa Færde. For det er netop Særkendet ved Revolvere, at aldrig nogen Sinde bliver de købt uden til Narrestreger eller til Forbrydelse. Hvem falder ellers paa at købe en Revolver? — man kan ikke en Gang skyde en Rotte med den. Nej, det er kun til Pjank eller til Forbrydelse.

Nu kan enkelte ærede Medlemmer sige: Ja, men det er dog for galt, at man ikke skal kunne købe sig en Revolver, hvis man

f. Eks. vil begive sig til Egne, hvor den personlige Sikkerhed er i Fare, f. Eks. til Zulu-kaffere, til Siouxindianere, til Papuanegere eller saadanne Steder hen. Men i vore Dage er der jo da just ikke Mangel paa Forbud eller Formynderbestemmelser — mange er gode og mange mindre gode —, og der var jo intet som helst til Hinder for, at man i København oprettede et Udsalg af Revolvere, som fik Autorisation, og man kan jo da ikke tænke sig, at en Mand, der skulde rejse saa langt bort, ikke kom til at anløbe København eller en By i Udlandet, hvor han kunde købe saadan en Skyder. Den nuværende kritikløse, ja, jeg havde nær sagt ansvarsløse Handel med Revolvere burde ubetinget stoppes, til Trods for alle stærke og i dette Øjeblik onde Magter. . . . .

Formanden: Maa jeg spørge, om det ærede Medlem er nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Sporon-Fiedler: Det skal være ret kort. Vil den højtærede Formand have en Tid, saa vil jeg antage et Kvarterstid eller saa.

Formanden: Saa vil jeg foretrække at afbryde Forhandlingerne her. De fortsættes i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4,20.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Sporon-Fiedler: I Tilslutning til mine Udtalelser i Eftermiddagsmødet skal jeg tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister at tage Spørgsmaalet om et rent og skært Forbud mod Salg af Revolvere under fornyet Overvejelse. Det er en Pligt overfor Samfundet at søge at indskrænke de talrige Mord og Selvmord, som for Tiden finder Sted. Desuden er Rettens Haandhævere ofte uheldigt stillede overfor Urettens Udøvere. Den højtærede Minister udtalte forleden, at vi dog vist gjorde os for smaa ved i disse Tider, da de store Mørserer taler, at ville lovgive paa dette Omraade. Jeg skal tillade mig at bemærke,